

Tardor de rebaixes

Sandra Arenas, periodista del diari AVUI

El debat del finançament ha tornat a posar en evidència la solitud de Catalunya envers la resta de l'Estat, però també la debilitat de la classe política catalana per resistir la contundent investida del govern central, que s'aferra a la crisi per rebaixar els plantejaments que fixa l'Estatut i que és conscient que surt més barat incomplir una llei com la del nou marc d'autogovern català que desafiar uns barons territorials que ja han demostrat aquest estiu que quan toca defensar casa seva no tenen escrúpols. Ni tan sols l'anelhada publicació de les balances fiscals, que ha fet oficial la injustícia del sistema, ha servit perquè el govern de José Luis Rodríguez Zapatero faci un gest real per acabar amb l'asfíxia econòmica que amenaça les administracions catalanes, inclosos els ajuntaments, que pateixen de primera mà la impossibilitat de dotar els ciutadans dels serveis necessaris que requereix un veritable Estat del benestar.

És precisament l'investida del govern central el que esberla la unitat

catalana, que esdevé només una il·lusió. El consens entre CiU, PSC i ERC és una comèdia en què cada partit té paper però en cap acte apareixen junts. I, tal com durant el procés estatutari el PSC va ser el primer partit a anunciar rebaixes al text l'endemà de ser aprovat al Parlament, ara és el primer a preparar una marxa enrere que ja s'argumenta com la manera més sensata de no tornar a frustrar les expectatives catalanes davant el perill imminent de retallada. La federació nacionalista, que és a l'oposició malgrat haver guanyat les eleccions a causa d'un pacte entre les altres formacions amb què es pretén que vagi de la mà, es frega les mans

"Ni tan sols l'anelhada publicació de les balances fiscals ha servit perquè el govern faci un gest real per acabar amb l'asfíxia econòmica que amenaça les administracions catalanes, inclosos els ajuntaments."

esperant que els límits dels socialistes catalans respecte del PSOE es facin evidents per poder parlar de supeditació, però no amaga que vol i dol. I Esquerra aprofita l'avinentsa per intentar fer creïble un retorn a l'equidistància.

Així les coses, la unitat és una fal·làcia que ensenya la seva pitjor cara en forma d'acusacions i retrets mutus, però que paradoxalment el govern necessita més que mai. Precisament el fet d'haver de posar en entredit la manera de fer d'un govern amic a qui no es pot danyar el projecte i la

situació interna -en què el suport d'un dels partits no és un xec en blanc- debiliten el gabinet de José Montilla, que, a més, ha de suportar com els germans del PSOE s'atribueixen els resultats de les eleccions generals a Catalunya. És a dir, que vist des de Madrid els vots de Zapatero a Catalunya els obté Zapatero, fet que resta força als 25 diputats dels socialistes catalans al Congrés.

Des de Madrid ja bufen vents de rebaixa. I a casa nostra l'estiu va començar marcat per conceptes com els d'unitat i fermesa, però ara ja es parla de flexibilitat. El globus sonda que, més o menys recolzat per la conselleria d'Economia, ha deixat anar la Cambra de Comerç i que xifra en uns 1.750 milions d'euros el que hauria de rebre Catalunya, quan

només fa dos mesos la xifra oscil·lava entre els 3.500 i els 3.800 milions, és un mal símptoma que la resistència als vents de rebaixa serà escassa i que, amb l'argument que l'acord serà millor que el del 2001, Catalunya continuarà sent maltractada econòmicament.

I tot aquest batibull és només l'assaig de la funció definitiva. Perquè és molt probable que d'aquí a dos mesos el Tribunal Constitucional tombi l'apartat de l'Estatut en què s'estableix que el català ha d'estar equiparat en drets i deures al castellà.